

Piše: Tomislav Smoljan

Za dane bez smijeha i poezije

Moje se oči napokon odmaraju u zelenom
Nošene plavim valovima morskog šuma
Intuitivno osjećam duh otrovan pelinom
Ozdravlja snagom srca a razbolje se snagom uma.

Znam i ti imaš svoje razglednice,
Pejzaže siječnja, travnja i listopada,
nekada rulet stane na nečije lice a
nekada na siluete želja i nada..

Znaš i ja imam svoje panorame
Gradove gdje sam davno bio
u crno-bijelim snovima su loše reklame
zbog toga, opet bih ih posjetio.

Stepenice koje vode do neba
Pune su zamki sjećanja i amnezije
Nekad zastanem ali ustrajati treba
Za izgubljene dane bez smijeha i poezije.

Al neke ruke bijele vragolaste
Posegnuše za cvijetom koji je venuo
Rekoh: dajte mu priliku da raste!
I nastavih se odmarati u zelenom.